

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Bf.II.638/2024. számú ügyben Szegeden, 2025. április 10. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a 18. sorszámú

í t é l e t e t:

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt vádlott1 ellen indított büntetőügyben a *Szolnoki Törvényszék* 2024. június 24. napján kihirdetett *12.B.293/2023/33.* számú ítéletét *megváltoztatja*:

Az vádlott1 vádlott terhére megállapított testi sértés büntettének kísérletét a Btk. 164. § (1) bekezdése, (3) *bekezdése* és (8) bekezdés 1. fordulata szerint *minősíti*.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet *helybenhagyja* azzal, hogy a magánlaksértés vétségének jogszabályi alapja helyesen: Btk. 221. § (1) bekezdés *1. fordulata*.

Amennyiben a vagyoni érdekeltek a részükre kiadni rendelt dolgokat a jogerős ítélet közlését követő három hónapon belül nem veszik át, úgy azok az állam tulajdonába kerülnek.

Kötelezi vádlott1 vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 16.800.- (tizenhatezer-nyolcszáz) forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Szolnoki Törvényszék a fenti ítéletével vádlott1 vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1), (2) bekezdése és (8) bekezdés 1. fordulata], testi sértés büntettében [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdése] és magánlaksértés vétségében [Btk. 221. § (1) bekezdés]. Ezért a vádlottat halmazati büntetésül 2 év 8 hónap

szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatalánál nyilvántartott bűnjelek lefoglalását megszüntette és egy részüket vagyoni érdekelt¹, vagyoni érdekelt² és vagyoni érdekelt³ részére kiadni rendelte, míg a további részük megsemmisítését rendelte el. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 320.013.-Ft bünyügyi költség megfizetésére az állam részére, és megállapította, hogy további 21.370.-Ft bünyügyi költséget az állam visel.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott védője jelentett be fellebbezést az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete vonatkozásában eltérő minősítés végett, összességében enyhítés érdekében.

[3] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség írásbeli indítványában a bejelentett védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak és indítványozta, hogy az ítéltábla tárgyaláson bírálja felül az elsőfokú ítéletet, mivel eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság azzal, hogy a 2023. november 16. napján tartott tárgyaláson vagyoni érdekelt² és sértett² tanúkat, akik a vádlott hozzátartozójának minősülnek, kihallgatásukat megelőzően kizárólag a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 172. § (1) bekezdésében írt mentességi jogukra figyelmeztette, és elmulasztotta figyelmeztetni őket a Be. 171. §-ában írt mentességi jogukra, ugyanakkor a vallomásukat az elsőfokú ítélet tényállásának megállapításakor bizonyítékként értékelte. Az elsőfokú bíróságnak ezen eljárási szabálysértése azt eredményezte, hogy az elsőfokú ítélet tényállásának 1. pontja részben megalapozatlanná, részben felderítelenné vált, amelyre figyelemmel indítványozta, hogy az ítéltábla rendeljen el bizonyítást, és vagyoni érdekelt², valamint sértett² tanúkat a törvényes figyelmeztetést követően nyilatkoztassa arra, hogy a 2023. november 16. napján tartott tárgyaláson tett vallomásukat fenntartják-e. Ezen túlmenően további eljárási szabálysértésre és a 2. tényállási ponttal összefüggésben az elsőfokú ítélet tényállásának kiegészítésére, a jogi indokolás több vonatkozásban való helyesbítésére, a magánlaksértés vétsége jogszabályi alapjának kiegészítésére, a vagyoni érdekelt²ek figyelmeztetésére tett észrevételeket.

[4] A vádlott védője a másodfokú eljárásban a fellebbezését részletesen írásban indokolta. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet részben megalapozatlan [Be. 592. § (2) bekezdés], amely megalapozatlanság a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában írtak alapján kiküszöbölhető az elsőfokú ítélet megváltoztatásával akként, hogy az 1. tényállási pont vonatkozásában az ítéltábla a vádlottat a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő könnyű testi sértés vétségében mondja ki bűnösnek és a büntetést enyhítse. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság a tényállás 1. pontjában foglaltak megállapítása során, és így a téves megállapítása mellett a cselekményt is tévesen minősítette. Részletesen ismertette vagyoni érdekelt² és sértett² tanúk nyomozás során, illetve a bírósági eljárásban tett vallomásukat, és felhívta a figyelmet arra a bírói gyakorlatra, amely szerint a cselekményhez közelebbi időpontban tett sértetti és tanúvallomásokot fogadja el a bíróság valóban, tényállása alapján, amennyiben a tanúk vallomása változik, hiszen a tanúk a cselekmény elkövetéséhez közelebbi időpontban tett vallomása élményszerűbb, az észlelt tények még frissebben, élesebben élnek a tanúk emlékezetében. Utalt arra is, hogy a törvényszék maga is rögzítette, hogy a nyomozás során a sértett és vagyoni érdekelt² tanú is a vádlott részéről a sértett irányába irányuló ütésekről beszélt, amelyet a sértett felindult állapotával magyarázott, de ténylegesen szűrő mozdulatokat tett a vádlott felé, a fej és váll közötti testrészei irányába (elsőfokú ítélet [28] bekezdése). Azt a védő sem vitatta, hogy a vádlott szándéka sérülés okozására irányult,

azonban a sértetti vallomás álláspontja szerint nem támasztja alá, hogy a vádlott tudata átfogta volna az életveszélyes sérülés vagy halálos eredmény létrejötte lehetőségét is. Erre figyelemmel nem bizonyított, hogy a vádlott szándéka az életveszély okozására is kiterjedt, ezt a tanúvallomások nem támasztják alá. A testi sértés életveszélyt nem idézett elő, így tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1), (2) bekezdése és (8) bekezdés 1. fordulata szerinti testi sértés büntettének kísérletében. Minderre figyelemmel indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg, az 1. tényállási pontban írt cselekményét a vádlottnak a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő könnyű testi sértés vétségében és a Btk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő garázdaság büntettének minősítse és a kiszabott büntetést enyhítse. Az enyhítő körülmények körében indítványozta a vádlott beismerő vallomását, az időmúlást, valamint azt értékelni, hogy a vádlott pszichés állapota labilis, antidepresszánsokat szed, azaz a vádlott betegségét, illetve a vádlott megbánó magatartását, valamint a sértetti megbocsátást.

[5] Osztotta az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett azzal, hogy a 2023. november 16. napján tartott tárgyaláson vagyoni érdekelt² és sértett² tanúkat, akik a vádlott hozzátartozói, kihallgatásukat megelőzően kizárólag a Be. 172. § (1) bekezdésében írt „relatív” mentességi jogukra figyelmeztette, ugyanakkor elmulasztotta őket figyelmeztetni a Be. 171. §-ában írt „abszolút” mentességi jogukra.

[6] A Be. 171. §-a alapján a tanúvallomást megtagadhatja a terhelt hozzátartozója. A 176. § (1) bekezdés a) pontja alapján a tanút a nyomozás, valamint az elsőfokú és a másodfokú bírósági eljárás során az első kihallgatásakor figyelmeztetni kell arra, hogy a tanúvallomást megtagadhatja, ha az azt megalapozó körülmények a kihallgatás, vagy a bűncselekmény elkövetése idején fennállnak. A Be. 177. § (1) bekezdése alapján a tanúzási figyelmeztetést, valamint a tanúnak a figyelmeztetésre adott válaszát jegyzőkönyvbe kell venni, a (2) bekezdés alapján a tanúzási figyelmeztetés, vagy a figyelmeztetésre adott válasz jegyzőkönyvezésének elmaradása esetén a tanú vallomása – a (3) bekezdésben meghatározott kivétellel – bizonyítási eszközként nem vehető figyelembe.

[7] A Kunszentmártoni Járásbíróságon folyt eljárás során a 2023. január 24. napján kelt és 2023. február 24. napján véglegessé vált 5.B.48/2021/63. számú végzéssel megállapította, hogy a vád tárgyává tett testi sértés vétsége [Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés] a vádirati minősítéstől eltérően emberölés büntette kísérletének [Btk. 160. § (1) bekezdés] is minősülhet, ezért megállapította hatáskörében hiányát és az ügyet áttette a Szolnoki Törvényszékre.

[8] Az ügy áttételét követően a járásbíróságon korábban már kihallgatott tanút ismételten figyelmeztetni kell figyelmeztetni a Be. 176. §-a szerint, amely magában foglalja a Be. 171. – 174. §-okban foglaltakra való figyelmeztetést is. Ugyanakkor a hiányos figyelmeztetés jogkövetkezményeit mindig a konkrét ügyben való kihatása alapján kell megítélni. A vádlott hozzátartozóinak minősülő vagyoni érdekelt² és sértett² tanúk abszolút mentességi jogára történt figyelmeztetésének elmaradása folytán a vallomásaik bizonyítékként nem értékelhetők (BH2024. 227.).

[9] A Szolnoki Törvényszék fenti eljárási szabálysértése azt eredményezte, hogy az elsőfokú ítélet tényállásának 1. pontja részlegesen megalapozatlanná, részben felderítetlenné vált [Btk. 582. § (2) bekezdés b) pont].

[10] Az ítéltábla a Be. 594. § (1) bekezdése alapján az eljárási szabálysértés és ezáltal az elsőfokú ítélet tényállásának részleges megalapozatlanságának a kiküszöbölése érdekében bizonyítást rendelt el, és vagyoni érdekelt², illetve sértett² tanúkat a törvényes figyelmeztetést követően írásban nyilatkoztatta arra, hogy a 2023. november 16. napján tartott tárgyaláson tett vallomásukat a Be. 171. § -ában, illetve a Be. 172. § (1) bekezdésében írt mentességi jogukra történt figyelmeztetést követően fenntartják-e.

[11] Miután a tanúk az írásbeli felhívásnak nem tettek eleget, az ítéltábla kiküldött bíró útján hallgatta ki a tanúkat a törvényes figyelmeztetéseiket követően, amelynek során a korábbi vallomásaikat fenntartották.

[12] A másodfokú tárgyaláson az ítéltábla a Bf.II.638/2024/11. számú tanúkihallgatásról készült jegyzőkönyvet ismertette a bizonyítás keretében.

[13] A védő a másodfokú fellebbezési tárgyaláson az írásbeli fellebbezés indokolásban foglaltakat mindenben fenntartotta.

[14] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a fellebbezési tárgyaláson az írásbeli indítványában foglaltakkal egyezően szólalt fel, és összességében indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet hagyja helyben azzal, hogy állapítsa meg, hogy a magánlaksértés vétségének jogszabályhelye a Btk. 221. § (1) bekezdés 1. fordulata, hívja fel továbbá a vagyoni érdekelteket a Be. 321. § (5a) bekezdésében foglaltaknak megfelelően arra, hogy ha a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszik át a számukra kiadni rendelt bűnjeleket, akkor azok az állam tulajdonába kerülnek.

[15] A vádlott védőjének fellebbezése alaptalan, az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség álláspontját osztotta.

[16] Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a vádlott távollétében folytatta le a Be. CI. Fejezetében írt külön eljárási szabályok szerint, a Be. 750. § (4a) bekezdése alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki milyen okból fellebbezett, s a másodfokú felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésében írtak szerint teljeskörű volt.

[17] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem valósított meg olyan, a Be. 607. § (1) bekezdése és a Be. 608. § (1) bekezdése szerinti abszolút eljárási szabálysértést, amely hatályon kívül helyezést eredményezne, ezáltal az ügy érdemi elbírálását kizárná.

[18] A korábban említett eljárási szabály megsértésén kívül az elsőfokú bíróság ugyanakkor további eljárási szabályt sértett, amikor az elsőfokú ítéletet a sértettek, illetve a

vagyoni érdekelték részére nem kézbesítette, és a vagyoni érdekelték részére a rájuk vonatkozó rendelkezés ellen nem biztosított fellebbezési jogot.

[19] A Be. 454. § (2) bekezdése alapján az ügydöntő határozatot a sértettel is közölni kell.

[20] A Be. 57. § (1) bekezdés a) pontja alapján vagyoni érdekelt az a természetes személy, aki lefoglalt dolog tulajdonosa, vagy arra nézve a tulajdonjog valamely tulajdonosi részjogosítványával rendelkezik. A Be. 454. § (1) bekezdése alapján a határozatot azzal kell közölni, akire rendelkezése vonatkozik. A Be. 581. § g) pontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésre jogosult a vagyoni érdekelt a rá vonatkozó rendelkezés ellen. Erre figyelemmel a törvényszéknek az ügydöntő határozatát a vagyoni érdekelték részére is kézbesítenie kellett volna, akik az elsőfokú ítélet ellen fellebbezéssel élhetnek. A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet kézbesítette vagyoni érdekelt², vagyoni érdekelt³ és vagyoni érdekelt¹ vagyoni érdekelték részére azzal, hogy a rájuk vonatkozó rendelkezéssel szemben fellebbezést jelenthetnek be. A vagyoni érdekelték fellebbezést nem terjesztettek elő.

[21] Az elsőfokú bíróság a tényállás-felderítési feladatának eleget tett, a vád tárgyát képező cselekmények megalapozott elbírálásához szükséges és lehetséges körben és mélységben lefolytatta a bizonyítási eljárást. A Be. 167. § (4) bekezdése alapján a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése alapján állapítja meg. Ebből következően a bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapítása az elsőfokú bíróság feladata, amely feladatát önállóan, a vád keretei között végzi el. Az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelő tevékenységének kizárólag az képezi korlátját, hogy ezen tevékenységnek minden lényeges és releváns bizonyítékra kiterjedőnek, ügyiratszerűnek és logikusnak kell lennie. A törvényszék bizonyíték-értékelő tevékenysége megfelelt ezen kritériumoknak, erre figyelemmel a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállás 1. pontját támadó és eltérő minősítésre irányuló védői indítvány eredményre nem vezethetett. A törvényszék megfelelően indokolta, hogy vagyoni érdekelt² és sértett² tanúk vallomásait miként értékelte, és az elsőfokú ítélet [28] bekezdésében megfelelő indokát adta annak, hogy míg a nyomozás során a sértett és vagyoni érdekelt² tanú a vádlott részéről a sértett irányába irányuló ütekekről beszélt és a sértett felindult állapotával magyarázta azt, ténylegesen szűrő mozdulatokat tett a vádlott felé, a fej és váll közötti testrészei irányába, amely nyilatkozatot mindkét személy megerősítette a tárgyaláson és azt a sérülések keletkezésének módját illetően az igazságügyi orvosszakértői vélemény is alátámasztott. Az okszerű, ügyiratszerű és logikus bizonyíték-mérlegelést eredménnyel támadni nem lehetett.

[22] Az elsőfokú ítéletnek a vádlott személyi körülményeire vonatkozó részét az ítéltábla azzal egészítette ki, hogy a [11] bekezdésben írt végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés próbaideje 2019. január 25. napján eredményesen letelt.

[23] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján kiegészítette azzal, hogy sértett² sértett vagyoni érdekelt² élettársa.

[24] Az elsőfokú ítélet [19] bekezdését kiegészítette a [30] bekezdésben rögzített azon - helyesbített - megállapítással, hogy a vádlott által alkalmazott eszközhasználat kis-közepes erejű volt (kiegészítő szakértői vélemény 7. oldal).

[25] A 2. tényállási pont [42] bekezdését azzal egészítette ki, hogy a vádlott sértettl sértettet legfeljebb közepes erővel ütötte meg az orránál (nyomozati iratok között 2021. szeptember 14. napján kelt igazságügyi orvosszakértői vélemény 5. oldalán tett megállapítás).

[26] Az elsőfokú ítélet részleges megalapozatlanságának kiküszöbölését követően a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás teljes egészében megalapozottá vált, amelyet az ítéltábla felülbírálatának alapjául elfogadott.

[27] Kiegészítette az ítéltábla az elsőfokú ítéletet azzal, hogy vagyoni érdekelt3 sértett a sérelmére elkövetett magánlaksértés vétsége miatt 2021. június 27. napján joghatályos magánindítványt terjesztett elő.

[28] Osztva a fellebbviteli főügyészség álláspontját, az ítéltábla az elsőfokú ítélet [22] bekezdését helyesbítette akként, hogy az ott megjelölt tanúk vallomása nem okirati bizonyítéknak, hanem tanúvallomásnak minősül.

[29] Az irányadó tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményeit is többségében törvényesen minősítette.

[30] A törvényszék a vádlott terhére megállapított 1. tényállásban írt testi sértés büntettét azonban nem minősítette a törvénynek megfelelően, amikor tévesen határozta meg a testi sértés bűncselekményének az alapesetét.

[31] Az elsőfokú bíróság által alkalmazott 2012. évi C. törvény (Btk.) a testi sértés bűncselekményének két alapesetét, így a Btk. 164. § (1) és (2) bekezdése szerinti könnyű testi sértés vétségét, és az (1) és (3) bekezdése szerinti súlyos testi sértés büntettét határozza meg. Ez egyértelműen megállapítható a jogalkotónak az adott törvényhelyhez fűzött indokolásából, és ezt támasztja alá a testi sértés törvényi tényállásának a szerkezete (így a bűncselekmény eredményének az elkövetési magatartástól külön bekezdésekben való megjelenítése, a mindkét alapesetre külön-külön épülő minősített esetek szabályozásának rendszere). Az, hogy melyik alapeset valósult meg, nem attól függ, hogy a bekövetkezett sérülésnek mennyi a tényleges gyógytartama, hanem attól, hogy az elkövető szándéka milyen sérülés okozására terjedt ki. Tekintettel az elkövetés eszközére, a támadott testtájékra és a bántalmazás erejére, kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a vádlott szándéka – legalább eshetőlegesen – 8 napon túl gyógyuló sérülés okozására terjedt ki (ezen sérülés lehetőségének nem csak fel kellett merülnie a vádlott tudatában, mint ahogy az az ítélet [35] bekezdésében szerepel, hanem fel is merült), ebből következően a cselekménye a súlyos testi sértés alapesetébe ütközött.

[32] Ugyanakkor a vádlott azt is előre látta, hogy a cselekmény elkövetésénél használt eszköz, a 9 cm szárhosszúságú fém csavarhúzóval az általa alkalmazott erővel a fej és a nyakterület támadásával életveszélyes sérülés keletkezhet, amelynek a lehetőségébe szintén belenyugodott, s így arra ugyancsak a Btk. 7. § 2. fordulata szerinti eshetőleges szándéka terjedt ki.

[33] Erre figyelemmel a vádlott 1./ tényállási pontban írt cselekményét a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdésébe ütköző, de a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő és büntetendő – életveszélyt okozó – testi sértés büntette Btk. 10. § (1) bekezdése szerinti kísérletének minősítette. Figyelemmel arra, hogy a Kúria 61. számú BK véleményében foglaltak alapján a bűncselekmény alapesetét meghatározó törvényhelyet fel kell tüntetni az ítélet rendelkező részében, ezért a cselekményt a másodfokú bíróság ennek megfelelően minősítette.

[34] Erre figyelemmel nem osztotta az ítéltábla a védő eltérő jogi minősítésre irányuló indítványát.

[35] Osztotta az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség észrevételét, hogy az elsőfokú ítélet jogi indokolásának [35] bekezdése értelemzavaró megállapítást tartalmaz ateinketben, hogy a vádlott tudatában „fel kellett merülnie” a halálos eredmény létrejötte lehetőségének is, amely egyben ellentmond a [36] bekezdésben foglaltaknak. Erre figyelemmel az elsőfokú ítélet [35] bekezdésének utolsó mondatát akként helyesbítette az ítéltábla, hogy mellőzte a halálos eredmény létrejötte lehetőségére való utalást.

[36] Kiegészítette az ítéltábla az elsőfokú ítélet 1. tényállásához fűzött jogi indokolást azzal, hogy sértett2 sértett a vádlott Btk. 459. § (1) bekezdés 14. e) pontja szerinti hozzátartozója,

[37] A magánlaksértés vétségével összefüggésben az elsőfokú bíróság elmulasztotta felhívni az elkövetési magatartás törvényi tényállási fordulatát. Miután a vádlott a magánlaksértést akként valósította meg, hogy a sértett lakásába erőszakkal bement, a magánlaksértés vétségét a Btk. 221. § (1) bekezdés 1. fordulata szerinti elkövetési magatartással valósította meg.

[38] A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen vette figyelembe az enyhítő és súlyosító körülményeket. Azokat az ítéltábla annyiban helyesbítette, hogy mivel tévesen értékelte a törvényszék enyhítő körülményként az 1. pontban írt cselekmény kísérleti szakban maradása mellett azt, hogy a vádlott ténylegesen nyolc napon belül gyógyuló sérülést okozott a sértettnek, miután annak enyhítő körülménykénti értékelése a kísérlet mellett a kétszeri értékelés tilalmába ütközik, ezért azt mellőzte. Enyhítő körülményként értékelte ugyanakkor a bűncselekmények elkövetése óta eltelt további időt, illetve azt, hogy a vádlott hosszabb ideje áll büntetőeljárás hatálya alatt (Kúria 56. számú BK vélemény III/10. pont).

[39] A büntetési tétel a halmazati szabályokra figyelemmel 2-től 12 évig terjedő szabadságvesztés, az irányadó törvényi középérték 7 év.

[40] Nem tévedett a törvényszék, amikor a bűnösségi körülmények és a bűncselekmények tárgyi súlya alapján a vádlottal szemben szabadságvesztést szabott ki és a vádlott javára jelentősen eltért az irányadó középértéktől. A kiszabott szabadságvesztés törvényes és arányos volt, lényeges enyhítésére az ítéltábla nem látott lehetőséget.

[41] A fent kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta. Egyebekben pedig, miután az egyéb rendelkezései törvényesnek bizonyultak, a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a korábban részletezettek szerint megállapította a magánlaksértés vétségének jogszabályi alapját helyesen a Kúria 61. számú BK. véleményében írtaknak megfelelően.

[42] Miután sértett² sértett a vádlott hozzátartozója, az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható [Btk. 38. § (5) bekezdés b) pont].

[43] A Be. 321. § (5a) bekezdése alapján adott tájékoztatást az ítéltábla a vagyoni érdekeltek részére arról, hogy ha a részükre kiadni rendelt dolgokat a jogerős ítélet közlését követő három hónapon belül nem veszik át, úgy azok az állam tulajdonába kerülnek.

[44] A másodfokú eljárás során 16.800.-Ft bűnügyi költség – a kirendelt védő díja – merült fel, amelynek megfizetésére a másodfokú bíróság a Be. 613. § (1) bekezdése és a Be. 574. § (1) bekezdése alapján a vádlottat kötelezte.

[45] Az ítélettel szemben a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2025. április 10.

Dr. Mezölaki Erik s.k.

Dr. Halász Edina s.k.

Dr. Kiss Dániel s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.638/2024/18. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 12.B.293/2023/33. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerőre emelkedett.

Szeged, 2025. április 10.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.

a tanács elnöke